Як недолуга сегрегація веде до краху.

Чому заборона одного, призводить до звеличення іншого, а згодом – поневолення обох (тими, хто отримує з цього вигоду). Працює: завжди – скрізь – з усіма.

Як проста *ілюстрація принципу*, на прикладі колись штучної проблеми, що вже створює натуральні наслідки (мовний конфлікт). Фрагмент дискусії (узагальнено, тому що справедливо для будь-яких подібних контекстів; хоча зрозуміло, що в даному випадку йдеться про російськомовних та україномовних):

Один громадянин який говорить однією мовою звертається до іншого громадянина який говорить іншою мовою, за гадкою того факту, що обидва розуміють і володіють обома мовами.

Варіант «по-хорошому» як спілкування адекватних людей:

- А можна перейти на мову якою я послуговуюсь?

- Звісно, не проблема! Якщо це не наказ, а прохання однієї доброї людини до іншої, рівних у правах і свободах.

- Дякую!

- Будь ласка! Питання на зустріч: чи перейдете ви на мову якою послуговуюсь я, якщо буде моє прохання? Зрозуміло, як одна добра людина у зверненні до іншої доброї людини, що рівні в своїх правах та свободах.

- Звісно, не проблема.

- Тоді в чому сенс цих прохань про перехід з однієї мови на іншу, якщо обидва розуміють один одного, розмовляючи різними мовами?

- Так, і справді, немає жодного сенсу. Простіше говорити тією мовою, якою зручно.

Катарсис та зняття питання.

Варіант «по-поганому», як спілкування неадекватних людей:

- А можна перейти на мову якою я послуговуюсь?

- Звісно, не проблема! Якщо це не наказ, а прохання однієї доброї людини до іншої, рівних у правах і свободах.

- Дякую!

- Будь ласка! Питання на зустріч: чи перейдете ви на мову якою послуговуюсь я, якщо буде моє прохання? Зрозуміло, як одна добра людина у зверненні до іншої доброї людини, що рівні в своїх правах та свободах.

- А чому я повинен переходити на вашу мову спілкування!?

- Тоді чому я повинен переходити на вашу мову спілкування?

- Тому що… (!?) в мене… (підставте те, що зручно, щоб здобути перевагу над співрозмовником).

Конфлікт та рекурсія проблем.

Ось що завжди трапляється. Тому що в житті існує: або рівність у правах і свободах, або в одного прав і свобод більше, ніж в іншого. А якщо так, у кого прав і свобод більше, той височіє над іншими бо має – більше влади. Це є реальна причина всього. Вигода мати владу над іншим, тому що той у кого прав більше – господар, а той у кого прав менше – раб.

Це є *суть* усіх подібних питань, проблем, конфліктів. Підсумком цього вектора завжди буде – руйнація, а не створення. Саме так одні відбирають права й свободи в інших. Саме так приходять до влади ті, хто створює ці проблеми як оману, щоб за нею приховати свої справжні причини й тіньові мотиви. Саме так вирощуються автократії, диктатури, тиранії. Саме так, усе йде до свого жахливого кінця…

Поки громадянське суспільство жере одне одного за будь-якого приводу, воно не звертає уваги на тих, хто його крок за кроком поневолює, доти одного дня нібито зненацька не стає запізно.

Так працює захист влади – доки ви чубитися в претензіях один до іншого, ви не бачите нічого й нікого навкруги та фактично не спроможні на претензії до влади яка використовує вас як ресурс задля накопичення і захисту своїх незаконних статків. А якщо хтось прийде тями та повстане з такою претензією, на нього нацькують тих, хто йому протистоїть у гризні за створеним заздалегідь спеціальним поділом на «таких» і «не таких» (тобто на своїх і чужих). Ця маніпуляція не застаріває. Елементарний та дієвий засіб пригнічення наївних громадян і шлях до обкрадання задуреного народу.

Кістка розбрату, за яку гризеться між собою худоба,
поки в загоні зводиться жолоб що веде до скотобійні.

Ось де правда…

Але немає іншого вибору як: бути на боці свободи чи на боці несвободи, бути на боці правди чи на боці брехні, бути на боці розвитку чи на боці руйнації, бути на боці кращого життя для всіх чи на боці величі влади зануреної в трясовину збагачення за рахунок інших (звісно, затаврованих як «не такі» бо «не свої», оте одвічне – «ми» і «вони»).

Який вибір повстає перед усіма нами? Якщо перше – шанс обов'язково з'явиться для кожного, якщо друге – покарання невідворотно наздожене всіх. Винятків із цих правил не буває. Бо – *такою є гра*.